

[Steffensen]

re der har villet benægte. Men jeg mener nok, at det er en noget misforstået tolerance, man udviser, hvis man faktisk på dette område indfører det, jeg vil kalde tolerancens tyranni.

Der har flere gange været henvist til Nordisk Råds møde her i København i marts, og dér drøftedes problemet altså også, på foranledning af Asser Stenbäck fra Finland og fru Nathalie Lind fra venstre. Vi har hørt om forslagene, der blev stillet, og om denne voldsbekæmpelse. Alle i Nordisk Råd erkendte jo problemet.

Det er klart, at man kan have forskellig opfattelse af, hvordan man kommer problemet til livs, det diskuteres vi gerne i kristeligt folkeparti, men vi må have begyndt, og det er det, der er anledningen til dette forslag. Jeg synes, jeg vil understrege det, fru Nathalie Lind også understregede så stærkt, nemlig at der er tale om en forrælse og en nedværdigelse af mennesket, som det er et kultursamfund uværdigt at lade være upåtaget og upåagtet. Sverige har allerede taget konsekvensen af dette, og det er det, kristeligt folkeparti mener vi også bør gøre her i Danmark.

At problemerne i Danmark ikke er tilstrækkeligt belyst, synes jeg er forbavsende at høre som motivering for en afvisning. Jeg mener, at dagspressen har bragt mange eksempler på det i de seneste år, og det kan vel være nødvendigt at henvise til nogle få eksempler. Vi kan f. eks. tage B.T. fra den 26. februar i år, hvor man gør opmærksom på og dokumenterer, hvordan videopirativ virksomheden på simpel vis tjener mange, mange penge, og myndighederne mener også, at man må lukke den forretning. Man kunne også henvise til Berlingske Tidende fra den 14. marts i år, hvor der er en annonce:

»Ønsker du at starte udlejning af videobånd i en eksisterende forretning? Har du en frisørsalon, møbelforretning, benzintank eller anden forretning kun med 1 m², som kan udnyttes lidt bedre? Vi kan tilbyde 100 pct. finansiering plus regelmæssig fornyelse af udvalget af film. Du kan starte i næste uge, hvis du skriver til os i dag.«

Og så er der henvist til en adresse i Norge.

Mange mennesker i video- og filmbranchen har givet udtryk for nødvendigheden af, at vi får ordnede forhold på området, først og fremmest med henblik på at få volden

begrænset, og der er tale om et utal af uhyrlige eksempler. Jeg mener også, at forretningsfolk på dette område ikke rigtig kan være tjent med, at de kommer til at stå i den situation, at de er i en branche, som udnytter mennesket, fordi der på dette område er kommet så mange problemfyldte ting frem med videovoldsbåndene.

Men det er også nødvendigt at få en orden på markedsforholdene, idet visse forhandlere af videovoldsfilm har indført dem her i landet uden om toldvæsenet og uden om momsafregningen. Når der på en række bånd f. eks. står »Forbudt for børn«, så er der mange forældre, der tror, at filmcensuren har gennemgået disse bånd, og jeg har derfor en række spørgsmål til justitsministeren om disse ting.

For det første: hvordan indføres videobåndene her i landet? For det andet: betales der censurafgift af de bånd, der tidligere har været vist som film i biograferne? Når en spillefilm censureres, betales der jo en afgift for første kopi, og man betaler halvdelen af denne afgift for efterfølgende kopier; sådan er loven. Hvordan er det på dette område? For det tredje: betaler forretningerne moms af denne udlejning? For det fjerde: når dette »Forbudt for børn« står på kassetterne, har filmcensuren så også kendskab til dette, ved at den har kontrolleret filmene?

Magister i filmkundskab Bo Torp Pedersen har i en kronik i Kristeligt Dagblad i går, den 1. april, taget problemet op. Inden jeg citerer lidt fra den, vil jeg sige, at jeg er skuffet over at høre justitsministeren her i dag. Jeg deler fru Nathalie Linds bekymringer, hvad det angår. Jeg indrømmer, at mange af ordførerne erkender problemet, men når hr. Bernhard Baunsgaard siger, at det er hjemmenes opgave, og at han ikke forstår, at kristeligt folkeparti, som er et parti, der værner om familien og hjemmet, tager et sådant forslag op, så vil jeg rigtignok sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at der sandelig er mange eksempler på, at der er snuskede forretninger – det udtryk blev brugt heroppefra, ikke af hr. Bernhard Baunsgaard – der åbner dørene for at drive forretning på det, at de har disse hæslige film, og som inviterer de unge ind.

Jeg vil slutte med at nævne, at konsulenten i filmkundskab, Bo Torp Pedersen, bl. a. siger: